

Sygn. akt II K 103/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant: Martyna Żywicka

po rozpoznaniu w dniach 27 maja i 8 lipca 2019 r. sprawy:

M. K. (1), syna M. i K. z domu S., urodzonego (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 30 lipca 2018 r. ze skutkiem w miejscowości G. gm. S. i w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził E. O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w postaci pieniędzy w kwocie 360 zł. poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru wywiązania się z warunków zawartej umowy w ten sposób, że na portalu społecznościowym F. w grupie pod nazwą „(...)”, podając się za M. K. (2) zamieścił ofertę sprzedaży biletów na koncert (...), po czym po uzyskaniu wpłaty wymienionej kwoty pieniędzy na podany rachunek bankowy nr (...), nie przesłał kupującej biletów będących przedmiotem zawartej z nią transakcji oraz nie zwrócił pieniędzy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

I. oskarżonego **M. K. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 30 lipca 2018 r. w miejscowości G., gmina S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził E. O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 360 zł. za pomocą wprowadzenia jej w błąd co do zamiaru wywiązania się z warunków zawartej umowy w ten sposób, że podając się za M. K. (2) zamieścił na portalu społecznościowym F. ofertę sprzedaży biletów na koncert (...) i po uiszczeniu przez pokrzywdzoną kwoty 360 zł. nie przesłał jej biletów będących przedmiotem transakcji, **to jest popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k.** i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. skazuje go na **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności **warunkowo zawieszona** oskarżonemu na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na mocy art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania pisemnie Sądu o przebiegu okresu próby;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł. (sto dwadzieścia złotych) tytułem opłaty oraz kwotę 212,70 zł. (dwieście dwanaście złotych i siedemdziesiąt groszy) tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sędzia:

Sygnatura akt II K 103/19

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 maja 2018 r. M. K. (1) w (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w K. - posługując się swoim dowodem osobistym - uzyskał dostęp do usługi bankowości internetowej i w tym samym dniu poprzez bankowość elektroniczną otworzył rachunek bankowy o numerze (...). Do rachunku nie zostali ustanowieni pełnomocnicy ani współwłaściciele.

W dniu 28 lipca 2018 r. M. K. (1) jako użytkownik konta (...) na portalu społecznościowym F., zamieścił ogłoszenie, oferując do sprzedaży bilety na koncert (...). Ofertą tą zainteresowała się E. O., mieszkanka B., która wówczas przebywała w miejscowości G., położonej w gminie S.. W dniu 29 lipca 2018 r. poprzez portal społecznościowy F. skontaktowała się ze sprzedawcą i po ustaleniu ceny zakupu dwóch biletów, tj. 360 zł., uzyskała od sprzedawcy pełne dane potrzebne do zrealizowania transakcji. Następnego dnia, to jest 30 lipca 2018 r. E. O. przelała na w/w rachunek bankowy M. K. (1) kwotę 360 zł. Pomimo uzyskania ceny zakupu, M. K. (1) nie przesłał E. O. zakupionych rzeczy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadka E. O. (k. 3-3v, 145v), a także wydruki korespondencji (k. 8-35), notatki urzędowe (k. 37, 52, 70), dokumentację z (...) S.A. (k. 43, 57-69), pismo z (...) (k. 44-46), pismo z (...) Grupa (...) (k. 78).

M. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 93).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie budziły jakichkolwiek wątpliwości.

Z zeznań pokrzywdzonej E. O. wynika, że w dniu 29 lipca 2018 r. zainteresowała się ogłoszeniem zamieszczonym na portalu społecznościowym F. dotyczącym sprzedaży biletów na koncert (...). Sprzedający posługiwał się danymi (...). Kontaktując się z pokrzywdzoną za pomocą portalu społecznościowego (...) sprzedający podał cenę 2 biletów, którymi zainteresowała się pokrzywdzona, a także przesłał E. O. dane do przelewu. Po otrzymaniu tych danych, pokrzywdzona w dniu 30 lipca 2018 r. przelała ze swego rachunku bankowego na wskazany przez sprzedającego rachunek kwotę 360 zł., a następnie wysłała mu potwierdzenie przelewu. Pomimo tego nie otrzymała zakupionej rzeczy, zaś kontakt ze sprzedającym się urwał. W listopadzie 2018 r. otrzymała informację o wszczęciu postępowania w tej sprawie. Natomiast w marcu 2019 r. skontaktował się z nią M. K. (1) z prośbą o podanie numeru rachunku bankowego, celem zwrotu przelanych pieniędzy, po czym cała kwota została jej zwrócona (k. 3-3v, 145v).

W ocenie Sądu zeznania E. O. zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Były one bowiem konsekwentne i spójne. Ponadto znalazły potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie, w szczególności dokumentach dotyczących przedmiotowej transakcji.

Z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania wynika, że rachunek bankowy o numerze (...), na który pokrzywdzona przekazała wskazaną kwotę, prowadzony był przez (...) Bank (...) S.A. Oddział w P. przy ul. (...) (k. 39), zaś właścicielem i jedynym jego dysponentem był jest M. K. (1) (k. 43). Z historii przedmiotowego rachunku bankowego wynika, że w dniu 30 lipca 2018 r. wpłynęła tam kwota 360 zł. przesłana przez E. O. (k. 57 – 60).

Z informacji udzielonej przez Grupę (...) sp. z o.o. wynika, że użytkownik posługujący się adresem e-mail (...) (e-mail, z którego osoba podająca się za M. K. (2) kontaktowała się z inną osobą zainteresowaną kupnem biletów) po raz ostatni logował się w dniu 29 lipca 2018 r. z adresu IP (...) (k. 44-46). Natomiast z informacji uzyskanych od operatora telekomunikacyjnego P. Grupy N. wynika, że abonentem, który w dniu 29 lipca 2018 r. logował się z wyżej wymienionego adresu IP jest P.H.U. (...) NIP (...) (...) P. ul. (...). Jako lokalizację łącza ADSL wskazano P., ul. (...) (k. 78). Tożsamą lokalizację, tj. P. ul. (...), M. K. (1) podał jako swój adres zamieszkania oraz adres do korespondencji w (...) Banku (...) S.A., w którym otworzył rachunek (k. 43). Wskazać trzeba, że z w/w adresu IP następowały również logowania internetowe do rachunku bankowego M. K. (1), także w okresie objętym zarzutem (k. 61 – 69).

Powyższe wskazuje więc jednoznacznie, że osobą która zamieściła przedmiotowe ogłoszenie, a następnie uzyskała od E. O. kwotę 360 zł. był M. K. (1). Nie ulega wątpliwości, że opisane wyżej zabiegi podjęte przez sprawcę (w szczególności

rejestracja konta na portalu społecznościowym F. przy użyciu danych personalnych innej osoby, tj. M. K. (2)) miały służyć ukryciu prawdziwej tożsamości zamieszczającego ogłoszenie, a przez to utrudnić jego ustalenie.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, że nie przyznanie się przez M. K. (1) do popełnienia zarzucanego mu czynu nie zasługiwało na uwzględnienie i stanowiło jedynie przyjętą przez niego linię obrony, której przeczą całkowicie zgromadzone w sprawie dowody. Przeczy temu również zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, który przecież w dniu 13 marca 2019 r. zwrócił pokrzywdzonej całą przelaną kwotę za zakupione bilety, to jest 360 zł. (potwierdzenie przelewu k. 122).

Reasumując, opisane wyżej dowody uzupełniają się i tworzą logiczną całość, nie pozostawiając zdaniem Sądu jakichkolwiek wątpliwości, co do tego, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu. Dowody te wykazały, że w dniu 30 lipca 2018 r. w miejscowości G., gmina S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził E. O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 360 zł. za pomocą wprowadzenia jej w błąd co do zamiaru wywiązania się z warunków zawartej umowy w ten sposób, że podając się za M. K. (2) zamieścił na portalu społecznościowym F. ofertę sprzedaży biletów na koncert (...) i po uiszczeniu przez pokrzywdzoną kwoty 360 zł. nie przesłał jej biletów będących przedmiotem transakcji. Zachowaniem swoim wyczerpał więc ustawowe znamiona przestępstwa przewidzianego w art. 286 § 1 k.k.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Nadto jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia oskarżonego.

Okolicznością obciążającą jest to, że oskarżony w dacie wyrokowania był osobą karaną za przestępstwo podobne (k. 160).

Niewątpliwie występki, którego dopuścił się M. K. (1) cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości oraz wysoki stopień zawinienia. Oskarżony bowiem dopuścił się zamachu na mienie należące do innej osoby, jej prawo własności. Działal przy tym bardzo zuchwale, z premedytacją, przygotowaniem, konsekwentnie i stosując oszukańcze zabiegi. Ponadto miał możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu oraz zgodnego z prawem zachowania, nie był przez nikogo zmuszany, a jednak zdecydował się popełnić przestępstwo. Tym samym brak było podstaw do przyjęcia, jak chciał tego obrońca M. K. (1), nawet mając na uwadze zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, że przypisany mu czyn charakteryzuje się znikomym stopniem społecznej szkodliwości. W konsekwencji nie zachodziły podstawy do umorzenia postępowania w oparciu o art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.

Przy wymierzaniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczonej kary zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będzie oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

Mając na uwadze właściwości i warunki osobiste oskarżonego, a w szczególności fakt, że w dacie czynu nie był osobą karaną (por. k. 160), Sąd doszedł do przekonania, iż można postawić wobec niego pozytywną prognozę kryminologiczną, że nie popełni w przyszłości przestępstwa. W związku z tym zasługuje na danie mu szansy i zastosowanie wobec niego instytucji probacji w postaci warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności. Orzekanie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania winno następować tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. W ocenie Sądu orzekanie bezwzględnej kary pozbawienia wolności powinno być ostatecznością. Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia byłaby jedynie represją w stosunku do oskarżonego i nie spełniłaby swoich celów. Okres próby wynoszący 2 lata jest zdaniem Sądu wystarczający do dyscyplinującego oddziaływania wobec oskarżonego.

Kierując się dyspozycją art. 72 § 1 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek o jakim mowa w punkcie 1 w/w przepisu, tj. obowiązek informowania pisemnie sądu o przebiegu okresu próby.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 627 k.p.k., a o opłacie na zasadzie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 ze zm.).

Sędzia: